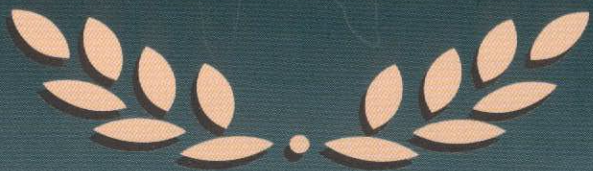
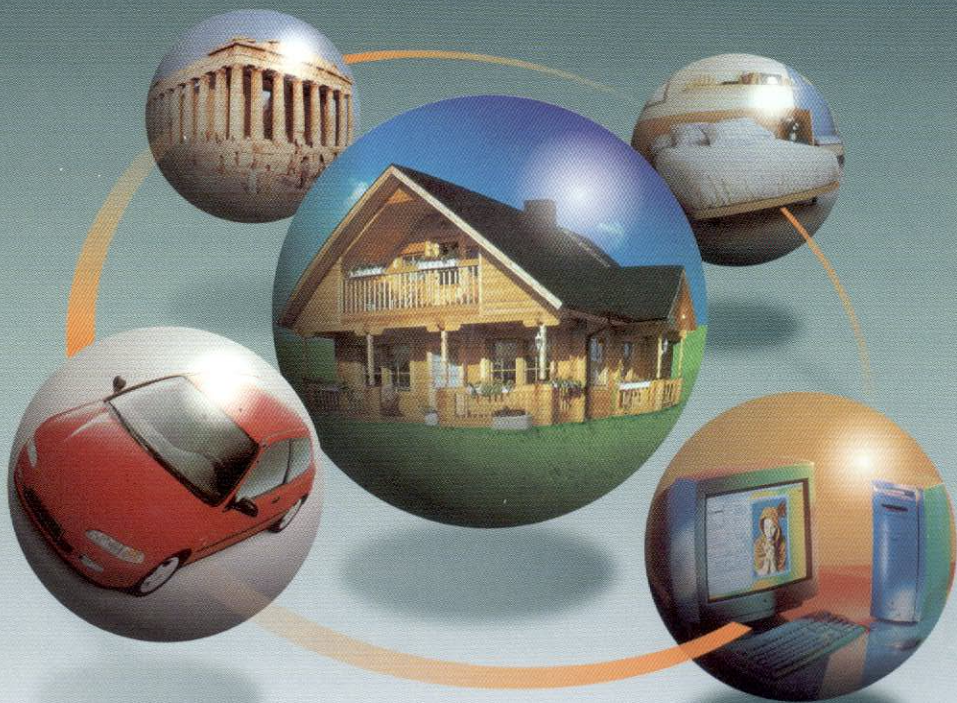

MultiCrèdit

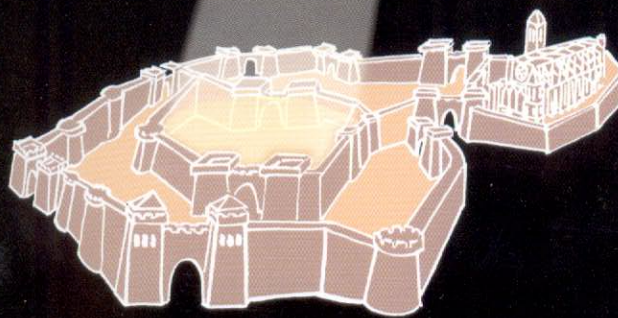

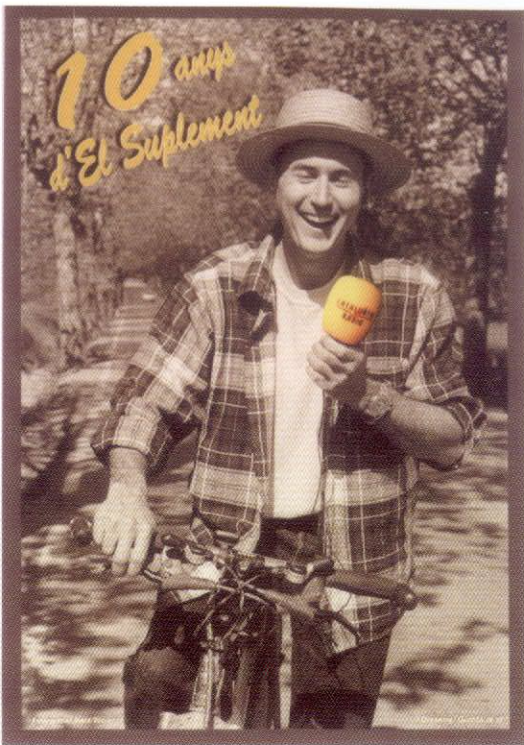
El crèdit de la seva vida

caixa Manresa

PREGIÓ FIESTAS DE LA ILLUM 1999

Pregó de les Festes de la Misteriosa Llum 1998

pronunciat pel comunicador manresà

Xavier Solà i Vilaseca

Director i presentador del programa de Catalunya Ràdio «EL Suplement»,
al Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa,
el 13 de Febrer a les 20 h. en l'Any del Centerari de Creu Roja a Manresa

ADMINISTRADORS:

100+
Creu Roja Manresa
1898 - 1998

Ajuntament de Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM

caixaManresa

PREGÓ DE LA LLUM 1998

Benvolguts manresans i manresanes,

Ha arribat per a mi un d'aquells moments que en ràdio anomenem d'«emoció». El podem descriure amb més detall si diem que és el resultat d'acceptar el repte que implica parlar per a una audiència. Imagino que qualsevol persona que s'hagi trobat en aquesta situació entendre perfectament el que estic dient. Recordeu quan el mestre ens feia parlar a la classe? O aquells instants de frisança just abans de sortir a escena per representar una obra de teatre? Eren les primeres ocasions en què vivíem l'anomenada «emoció». Una sensació que fa conèixer de la persona les coses que té per dir, la forma en què les diu i, sobretot, per què ho fa.

És precisament per aquest motiu que voldria aprofitar per agrair a totes les autoritats que hagin pensat en mi. És tot un honor el que em dispenseu. El pregó de les Festes de la Misteriosa Llum, la festa major d'hivern de Manresa, significa per a mi una bona dosi d'emoció, però també de claror. M'explicaré:

Crec que ningú no aixecarà la mà en contra si dic que treballant a la ràdio la comunicació es viu de forma absorbent. Formar part de l'engranatge actual que trenca discursos radiofònics per tal d'engrescar i satisfer els oients anònims, en el meu cas és com dormir amb una orella parada; és estar a l'aguait del dia i de la nit; de tot el que es mou o bé està quiet; és com si cada dia t'aixequessis esperant saber una mica més; fins i tot es podria dir que sento que em cal la informació com a la terra li cal l'aigua i la llum.

Aigua i llum, dos elements imprescindibles per al desenvolupament de la vida. Només cal fixar-se en el contrari: si parlem de sequera, insinuem fam, si parlem de foscor, imaginem tenebres. En el terreny de la comunicació, com en la vida, passa el mateix; períodes de sequera i foscor ens posen a prova

en l'assignatura obligatòria de cadascú: sobreviure. I és pel coneixement de la duresa d'aquests períodes que la proximitat de l'aigua i la llum conviden a donar les gràcies. Així ho sento.

La ironia fascinant del destí ha volgut que amb aquest pregó m'aproximi a la vostra gent, a la vostra ciutat i a part de la vostra història. És com si Manresa em digués que ja és hora de tenir tractes més directes amb ella; com si, passats 37 anys, la ciutat que em va acollir a l'hora de despertar a la vida i veure la primera llum em truqués i em digués: «Va, que ja és hora que sàpigues més bé d'on vénis. No desaprofitis l'escalfor i la claror d'aquest bressol que un dia et va sentir néixer i que ara vol que el coneguis de prop».

Laquí em teniu, endinsant-me en la celebració de «la Festa de la Misteriosa Llum de Manresa», en uns fets emmarcats en la baixa edat mitjana, en el segle XIV, un segle en què la població catalana va iniciar una etapa de decadència a causa d'una sèrie de catàstrofes demogràfiques que van començar en les primeres dècades del segle i que, segons els historiadors, en onades cícliques, van durar fins ben entrat el segle XVI.

Us imagineu per uns instants el que devia ser viure en aquella època? Uns temps en què la majoria de la societat la formaven camperols; una societat agrícola que, a causa de la limitació de les fonts d'energia, amb prou feines podia satisfer les seves necessitats elementals d'aliments, roba i vivenda. A tot això, afegim-hi unes circumstàncies meteorològiques adverses que van provocar males collites i, per tant, carestia, un augment desorbitat del preu del pa i, en definitiva, fam i mort.

Un monjo de Santa Maria d'Ullà va escriure *el Cronícó Ilianense*. Hi va recollir una expressió que diu molt: 1333, «*lo mal any primer*». Però el 1347, catorze anys més tard, hi hauria una denominació encara pitjor: «*l'any de la gran fam*». I, una mica més enllà, el 48 i el 49, arribarien els anys anomenats de «*les grans mortaldats*». La pesta negra feia entrada a Catalunya.

En aquest marc de calamitats i epidèmies de mitjans de segle XIV, a la ciutat de la Santa Cova i els seus voltants diu el saber popular que s'hi van

viure uns dels fets més sorprenents de la nostra història. Uns fets que, en descobrir-los, em fan refermar en la voluntat insistent de treballar pel nostre entorn i no perdre mai la fe.

Llegeixo que tot va començar el 1337 amb motiu d'una gran misèria d'aigua que patia Manresa per falta de pluja. Un veritable maldecap.

L'*Auca de la Llum*, la història escrita en vers per Ramon Albareda i acompanyada de dibuixos de l'artista Joan Vilanova, il·lustra els fets que, des de fa 635 anys, es commemoren:

«Hi ha a Manresa una secada

que té tres anys de durada.

Com que l'aigua no ve del cel

hi ha concell a Sant Miquel».

Amb la intenció de resoldre el problema, sis consellers de la ciutat van tenir una idea: construir un canal de regatge per fer venir les aigües del riu Llobregat des de Balsareny, passant per Sallent, Santpedor i Sant Fruitós de Bages: 26 km i 319 m. En diuen «la sèquia». Aquesta empresa havia de permetre regar els camps manresans i, en conseqüència, pal·liar la sequera.

Guillem Catà, mestre d'obres barceloní, la va projectar. Els consellers van demanar permís al rei Pere III, el Cerimoniós, que hi va estar conforme, i així van començar les obres d'aquest aqüeducte miraculós: la sèquia de Manresa.

Però es veu que quan els paletes van arribar al terme de Sallent, el bisbe de Vic, que a més era senyor feudal del castell i del poble de Sallent, va al·legar que la sèquia ocasionaria greus danys i perjudicis a ell i als seus súbdits pel fet que tenien molins al terme; s'hi va oposar. Els ho va prohibir.

Aquella decisió no devia agradar, encara que les obres van continuar. Les posicions es van tensar quan el bisbe, en saber que les obres seguien, va

decidir prendre una postura de força i imposar penes espirituals molt severes: excomunió i entredit, és a dir, una censura canònica que consisteix a privar un cristià d'alguns sacraments, de la sepultura eclesiàstica i/o d'un lloc determinat per a la celebració del culte. Va manar que tanquessin les esglésies de Manresa. Cinc anys, van estar tancades.

Enmig d'aquesta història medieval a base de penes, sofriments i lluita per millorar l'entorn en benefici de tots, apareix la fe en forma de tradició miraculosa.

Conta la llegenda que una llum misteriosa va venir de la muntanya de Montserrat a l'església del Carme de Manresa. La data concreta és el 21 de febrer de 1345. Sembla, segons el document on consta la declaració escrita en llatí que es conserva a l'arxiu històric de la ciutat, que Pere Bellsolà, notari de Manresa, va prendre declaració a vuitanta persones veïnes d'aquesta ciutat, que li van dir que a mig matí del dia 21 havien presenciat un fenomen miraculós. El fenomen consistia que, trobant-se alguns d'ells a les portes de l'església del Carme, van veure una flama o senyal blanc i resplendent semblant a una estrella. Alterades per la visió i pel so de les campanes que repicaven sense que ningú no les pogués, unes tres-centes persones diu que van acudir al Carme a contemplar aquell prodigi, que tres vegades va anar i tornar de l'altar.

Uns mesos més tard, Galzeran Sacosta, el bisbe de Vic, va morir. El va succeir Miquel de Ricomà, que va firmar una concòrdia que posava fi a tant de temps de sequera i foscor.

És una història real? Té més de llegenda que de veritat? Sigui com sigui, la veritat és que el cas té tots els components per convertir-se en un argument que convé no perdre. Imagino que el cas de *«la misteriosa llum de Manresa»* podria ser una esplèndida idea per a la confecció d'un guió de caire fantàstic que es podria portar fins i tot a les pantalles de cinema. I aquest és un valor que és a les mans de tots els manresans.

Dit això, m'agradaria pensar en veu alta tot adreçant-me a l'Il·lustríssim Senyor Alcalde, a l'Excel·lentíssima Corporació Municipal, a les digníssimes autoritats i a tots els manresans i manresanes, per comentar que sóc del parer que ens hem de donar a conèixer!

Sense perdre la nostra forma de ser, ens hem de donar a conèixer. Ben igual que si féssim un programa de ràdio. Anunciant el dia, l'hora, el contingut i els protagonistes. Després ja serà la veu popular qui, segons la categoria i la qualitat del producte, en farà propaganda.

Cal fer saber a dins i a fora de casa nostra qui som, què tenim i què volem. Convé que soni el nom de Manresa, que se'n parli i que se'n parli bé. Per aquest mateix motiu convido tothom a implicar-s'hi.

Qualsevol motiu relacionat amb la nostra ciutat pot ser interessant per experimentar l'emoció de sentir-se importants i escoltats. Crec que estem en uns moments en què tot aquest gran doll de comunicació que ens envolta ha de servir per a alguna cosa més que per distreure'ns. Estic segur que són moltes les comunitats que tenen una història i unes tradicions i moltes ganes de compartir-les. Aquestes característiques les reuneix perfectament Manresa. La festa major d'hivern n'és l'exemple.

Llegeixo que el dia 21 té, a més de ser festiu, un sentit religiós d'acció de gràcies a la Santíssima Trinitat per la solució del problema espiritual de l'excomunió i, d'altra banda, del problema material que era la manca d'aigua.

Diu en que l'origen de la vida és a l'aigua, però no n'hi ha prou. Quan una persona pren consciència de la seva pròpia existència necessita aigua i alguna cosa més. En el meu cas, entre les moltes altres coses que em complementen el dia a dia, em sento joiós de sentir que tinc l'ideal que he pres com a sentit darrer de la pròpia existència, és a dir, amb el convenciment íntim, sense necessitat de basar-me en la raó o l'experiència, que, a més de tot el que podem veure i tocar, existeix alguna altra cosa. D'això en diuen fe. Però per mi és com llum, com una misteriosa llum que t'ensenya a superar les dificultats, les prohibicions que trobes injustes, en unes altres paraules, que t'ensenya el camí.

Qui sap si va ser alguna cosa similar quan els meus pares, fills de Prats de Lluçanès, van triar la clínica Sant Josep per portar a la vida quatre dels seus cinc fills. Un servidor, el quart, hi va néixer l'11 de novembre de 1960. Però el meu germà Crisant, el tercer, hi va néixer un mes de febrer de 1954, sabeu quin dia? El 21, el 21 de febrer.

Bona Festa Major d'hivern i... per molts anys.
Barcelona, 4 de febrer de 1998